

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta, ve věci žalobce **Stavebního bytového družstva Hradec Králové**, se sídlem v Hradci Králové 2, V lipkách 894, PSČ 500 02, zast. JUDr. Robertem Kubou, advokátem AK se sídlem v Hradci Králové, Bieblova 782, PSČ 500 03, proti žalovanému **Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. ledna 2010, zn. 21587/RR/2009, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 29. ledna 2010, zn. 21587/RR/2009, a rozhodnutí Městského úřadu Dobruška ze dne 15. 10. 2009, č.j.: MUD 5534/2009 KT/PS, s e z r u š u j í a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6.800,-- Kč k rukám JUDr. Roberta Kuby, advokáta se sídlem AK v Hradci Králové, Bieblova 782, PSČ 500 03, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dobruška ze dne 15. 10. 2009, č.j. MUD 5534/2009 KT

PS, jímž mu byla podle § 35 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkového zákona“) uložena pokuta ve výši 1,471.000,--Kč za to, že provedl udržovací práce na nemovitosti čp. 894 v katastrálním území Hradec Králové, nacházející se v městské památkové zóně Hradec Králové, aniž si k nim předem vyžádal závazné stanovisko, a toto potvrdil. Žalobce odůvodnil včas podanou žalobu v podstatě následujícím způsobem.

Předně namítal, že mu byla uložena pokuta podle nepatřičného ustanovení památkového zákona. Podle jeho § 35 odst. 1 lze totiž sankcionovat za správní delikty výlučně subjekty v něm taxativně uvedené, tedy právnické a fyzické osoby, ovšem vždy a výlučně za delikty spáchané při výkonu jejich podnikání. Stanoví se v něm totiž, že „obecní úřad obce s rozšířenou působností uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě, nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání . . .“ Pokud by měl podle žalobce zákonodárce vůli k tomu, aby § 35 odst. 1 památkového zákona směřoval k postihu všech právnických osob (nejen v rámci podnikání), pak by jistě zvolil jeho jinou formulaci. Odkazoval přitom na úpravy správního trestání právnických osob a podnikajících fyzických osob ve stavebním zákoně, v zákoně o lidských tkáních a buňkách a dalších prý cca 45 obecně závazných právních předpisech upravujících delikty právnických osob. Žalobce pokračoval, že pokud by se vztahovala v § 35 památkového zákona vložená věta „. . . jestliže při výkonu svého podnikání . . .“ pouze k podnikajícím fyzickým osobám, pak by toto ustanovení právnickým osobám žádnou povinnost neukládalo.

V uvedených souvislostech žalobce poukazoval na čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož mohou být ukládány povinnosti jen na základě zákona a v jeho mezích. Dovoľával se též názorů Ústavního soudu České republiky a Nejvyššího správního soudu, podle nichž při eventuálním možném výkladu veřejnoprávní normy je nutno volit takový, který je mírnější k soukromým osobám. Krom toho památkový zákon pojem „podnikání“ nedefinuje. Podle obchodního zákoníku se jím však rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem, a to vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.

Žalobce je právnickou osobou existující ve formě bytového družstva, v jehož zakladatelském dokumentu - stanovách je rozlišována jeho „činnost podnikatelská“, tedy „podnikání“ na straně jedné a „činnost ostatní“ na straně druhé. Činnost, při níž žalobce prováděl údržbu nebytového objektu ve svém vlastnictví, přitom nepatří do jeho oprávnění k podnikatelské činnosti, nýbrž k zajištění potřeb svých členů, a proto ji ani nelze podřadit pod znaky skutkové podstaty uvedené v § 35 odst. 1 památkového zákona. S vpředu uvedenou argumentací žalobce o výkladu předmětné právní normy se přitom žalovaný nikterak nevypořádal, pouze zkonstatoval, že se na žalobce vztahuje.

Pro případ, že by uvedené námitky nebyly shledány opodstatněnými, žalobce dále namítal, že odůvodnění žalovaného rozhodnutí je nepřesvědčivé, nesprávné a

že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká ve výši 74% zákonné sazby. Žalovaný podle žalobce nesprávně aplikoval § 36 památkového zákona, podle něhož se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti a k době trvání protiprávního jednání, ke kulturně politickému významu kulturní památky a k rozsahu hrozící nebo způsobené škody. Žalovaný v této souvislosti nepřihlížel ani k vyjádření Ing. Arch. Aleše Kloce a vzdor protikladným názorům dospěl k závěru o nepotřebnosti dalšího důkazu k posouzení věci, např. v podobě písemného vyjádření ústředního pracoviště Národního památkového ústavu v Praze anebo jiné instituce.

Žalovaný dospěl k závěrům, že žalobce narušil památkovou zónu nevratným způsobem a o nereálnosti zmírnění vzniklých následků. Jak k nim však dospěl, to podle žalobce není z napadeného rozhodnutí zřejmé. Přitom podle Ing. Arch. Kloce možnosti nápravy stávající situace existují.

Žalobce je krom toho sankcionován za výměnu oken, ačkoliv k obdobným zásahům v dané lokalitě došlo v minulosti jinými subjekty v desítkách případů. V této souvislosti žalobce poukazoval na porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“, o obecné předvídatelnosti při rozhodování orgánů veřejné správy. Vzdor tomu v obdobném případě a na mnohem exponovanější nemovitosti památkové zóny čp. 880 v ulici Střelecká byla věc řešena pokutou ve výši 30.000,--Kč. Vzhledem k tomu, že šlo o první a ojedinělý delikt, byl žalobce toho názoru, že pokuta měla být vyměřena při dolní hranici zákonné sazby.

Vzhledem k tomu navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo. Pro případ, že by krajský soud neshledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí, navrhoval žalobce uloženou pokutu pro její nepřiměřenost podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), snížit.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 23. 3. 2010. Uvedl v něm, že žalobce jako vlastník nemovitosti porušil povinnost uloženou mu v § 14 odst. 2 památkového zákona, když provedl výměnu 68 kusů oken v objektu čp. 894 na stavební par. č. 997 v kat.území Hradec Králové, jenž sice není prohlášenou kulturní památkou, avšak nachází se podle vyhlášky bývalého Východočeského krajského národního výboru v Hradci Králové o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích Východočeského kraje ze dne 17. 10. 1990, jež nabyla účinnosti dne 1. 11. 1990, na území městské památkové zóny Hradec Králové, a to bez předem vyžádaného závazného stanoviska prvoinstančního správního orgánu státní památkové péče. Setrval přitom na stanovisku, že ustanovení § 35 památkového zákona, upravující opatření při porušení povinností stanovených tímto zákonem právníckými osobami, bylo na daný případ aplikovatelné a přiléhavé. Konstatoval, že na právníckou osobu dopadá vždy bez ohledu na to, zda podniká či nikoliv.

K námitce o nepřiměřenosti udělené pokuty 1,471.000,--Kč a k důvodům stanovení její výše žalovaný uvedl, že došlo k nepovolené výměně 68 oken v objektu, který se nachází na exponovaném místě městské památkové zóny Hradec Králové a jenž je administrativním sídlem žalobce. Tato akce je jednou z nejrozsáhlejších svého druhu v historii památkové ochrany po roce 1990, a to nejen v tomto území ve správním obvodu Magistrátu města Hradec Králové, nýbrž podle poznatků žalovaného na celém území Královéhradeckého kraje. Jednalo se o masivní porušení památkového zákona a tak bylo také na daný případ nahlíženo. Poznamenal, že pokud by v prvoinstančním řízení bylo o výměnu oken řádně požádáno, lze s jistotou tvrdit, že by žádost o instalaci plastových oken v městské památkové zóně byla zamítnuta.

Reálnost nápravy nastalého stavu je podle žalovaného naprosto mizivá, možnost zmírnění následků prakticky nulová, stav fasády domu s nepovoleně instalovanými okny je trvalý a nevratný. Úplná ztráta autenticity domu a jeho bezprostředního okolí v městské památkové zóně Hradec Králové jako základní hodnoty, jež má být památkovým zákonem chráněna, je tudíž zcela prokazatelná. To je hlavní argument při stanovení výše udělené pokuty, která podle žalovaného odpovídá míře protiprávnosti zásahu do právem chráněného zájmu. V ostatním odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když se účastníci řízení k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Žalobce se předně mýlí, pokud dovodil, že se na něho ustanovení § 35 odst. 1 písm. f) památkového zákona, podle něhož mu byla pokuta uložena, nevztahuje, když předmětné udržovací práce (výměna oken) nebyly prováděny v rámci jeho podnikatelské činnosti. To již jen proto, že ustanovení § 35 části páté památkového zákona je výstižně nadepsáno „Pokuty právnickým osobám a fyzickým osobám při výkonu podnikání.“ Již z tohoto uvození citovaného ustanovení je tak zřejmé, že se vztahuje obecně na všechny právnické osoby bez rozdílu a nezávisle na tom, zda podnikají či nikoliv a v případě fyzických osob jen na ty, které jsou oprávněné k podnikání. Tato skutečnost zcela jasně plyne i z první věty prvního odstavce § 35 památkového zákona, podle níž se uloží pokuta i „...fyzické osobě oprávněné k podnikání, jestliže při výkonu svého podnikání...“ se dopustí dále v něm uvedených jednání. Dlužno poznamenat, že krajský soud má toto zákonné ustanovení za zcela jasné a lehce aplikovatelné. Vztahuje se totiž v případě fyzických osob výslovně jen na ty, které jsou oprávněné k podnikání a jen tehdy, dopustí-li se při něm některého z jednání uvedených v § 35 odst. 1 písm. a) až h) památkového zákona. Takového rozlišení je třeba z toho důvodu, že fyzické osoby vystupují ve

vztazích ke třetím osobám jednak v běžných občanských vztazích, tak jako každý jiný občan, jednak jako podnikatelé při výkonu svého podnikání. Případá u nich tak v úvahu jak postih za přestupky, tak správní delikty. A to je právě daný případ, jehož dezinterpretací se žalobce snažil vzbudit dojem, že se ustanovení § 35 na právnické osoby vůbec nevztahuje. Tak tomu ovšem z výše uvedených důvodů není.

Krajský soud ovšem musel přisvědčit další jeho námitce, v níž poukazoval na rozpor žalovaného rozhodnutí s § 2 odst. 4 správního řádu, a to v souvislosti s výší uložené pokuty. Podle něho totiž musí správní orgán dbát toho, aby přijaté řešení bylo nejen v souladu s veřejným zájmem, ale aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. K porušení tohoto ustanovení, a to na pozadí zásady dvouinstančnosti správního řízení a skutečnosti, že ve věci nerozhodoval jinak místně příslušný správní orgán, nýbrž správní orgán k tomu v rozporu se zákonem pověřený žalovaným, dle krajského soudu došlo a to způsobem, který měl za následek nezákonné rozhodnutí.

Krajskému soudu totiž předně neuniklo, že vedoucí odboru památkové péče Magistrátu města Hradec Králové, u něhož bylo vedeno se žalobcem řízení o jeho správním deliktu, oznámil podáním ze dne 19. 3. 2009 tajemnici tohoto magistrátu okolnosti nasvědčující jeho vyloučení z daného řízení. Vedla ho k tomu skutečnost, že je členem Stavebního bytového družstva Hradec Králové, tedy přestupce, nyní žalobce.

V podstatě ze stejných důvodů se cítila být vyloučenou z projednávání a rozhodování této věci i tajemnice Magistrátu města Hradec Králové. S ohledem na to se obrátila na Krajský úřad Královéhradeckého kraje, tedy žalovaného, s výzvou k postupu dle § 131 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen "kolegiální orgán"), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu. Podle žalovaného (viz jeho dopis ze dne 30. 4. 2009, zn. 5545/RR/2009), byl však navrhovaný postup podle § 131 odst. 4 správního řádu předčasný, když měl podle něho rozhodnout o podjatosti tajemnice magistrátu primátor města.

Tajemnice Magistrátu města Hradec Králové se však s tímto závěrem neztotožnila a podáním ze dne 21. 5. 2009, zn. MMHK/081615/2009, se v téže věci opakovaně obrátila na žalovaného. Ten pak již usnesením ze dne 10. 6. 2009, zn. 5545/RR/2009, pověřil na základě § 131 odst. 4 správního řádu projednáním přezkoumávané věci Městský úřad Dobruška. V odůvodnění usnesení o tom přitom uvedl, že tak postupoval jen ve snaze vyřešit rozdílné pohledy na věc a že na svém přesvědčení o tom, že o podjatosti tajemnice měl rozhodnout ještě primátor města,

jinak nic nemění. V tom ovšem žalovaný pochybil, když jeho závěry o způsobu řešení pochybností o nepodjatosti tajemnice v dané věci krajský soud plně akceptuje. Shodně s ním totiž zastává názor, že služebně nadřízeným a představeným tajemníkovi obecního úřadu (magistrátu statutárního města) je starosta (primátor), a proto je usnesení žalovaného ze dne 10. 6. 2009, zn. 5545/RR/2009, nezákonné.

Tato skutečnost vyplývá již z ustanovení § 109 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní řízení), v platném znění, podle kterého tvoří obecní úřad (magistrát) mimo jiné jak starosta (primátor), tak tajemník, přičemž v jeho čele je starosta (primátor). Dále starosta (primátor) podle § 103 odst. 3 zákona o obcích jmenuje a odvolává, byť se souhlasem ředitele krajského úřadu, tajemníka obecního úřadu a podle § 103 odst. 4 písm. i) téhož zákona plní obdobné úkoly jako statutární orgán zaměstnavatele podle zvláštních právních předpisů vůči uvolněným členům zastupitelstva a tajemníkovi obecního úřadu. Podle § 110 odst. 2 zákona o obcích je tajemník obecního úřadu (magistrátu) odpovědný za plnění úkolů obecního úřadu v samostatné působnosti i přenesené působnosti starostovi (primátorovi) a je povinen podle § 110 odst. 4 písm. b) plnit úkoly uložené mu starostou (primátorem). S ohledem na uvedené není žádných pochyb o tom, že v projednávané věci měla tajemnice magistrátu města Hradec Králové uvědomit o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena z projednávání a rozhodování dané věci, nejdříve svého primátora a že její podání v tomto směru adresovaná žalovanému byla předčasná. O případné podjatosti tajemníků obecních či městských úřadů nebo magistrátů totiž rozhodují starostové či primátoři. V případě vyloučení tajemníka z řízení přitom není vyloučeno, aby se starosta (primátor) určil podle § 14 odst. 4 správního řádu sám za úřední osobu příslušnou k rozhodnutí ve věci.

V projednávané věci tak v důsledku výše uvedeného pochybení rozhodoval v prvním stupni Městský úřad Dobruška, namísto ze zákona stále věcně i místně příslušného Magistrátu města Hradec Králové. Uvedl-li pak krajský soud v předchozí větě, že v prvním stupni „rozhodoval Městský úřad Dobruška“, třeba brát toto konstatování navíc s nadsázkou. Jak je totiž zřejmé ze správního spisu, uvedený správní orgán zůstal svým povinnostem, stanoveným mu správním řádem pro vedení správního řízení, nejen hodně dlužen, ale dokonce lze v materiálním slova smyslu říci, že ve věci ani nerozhodl. Poté, co byl pověřen projednáním a rozhodnutím dané věci, neučinil v ní totiž podle obsahu správního spisu již žádný další procesní úkon souladný se správním řádem. Nejsou o tom alespoň ve spisu žádné vypovídající listiny jako protokoly či záznamy. Např. o jednání ve věci, jež se mělo uskutečnit na Městském úřadu Dobruška dne 22. 7. 2009 nebo o výsledcích konzultace, která proběhla dne 11. 8. 2009 mezi odborem správy majetku města Městského úřadu Dobruška a odborem památkové péče Magistrátu města Hradce Králové, v jejímž rámci byla provedena prohlídka dotčeného objektu, a to s důrazem na detailní prohlídku fasády předmětného objektu z jednotlivých stran a při níž byli zástupci Městského úřadu Dobruška seznámeni s urbanistickým vývojem dané části města Hradec Králové, o nichž je zmínka v odůvodnění jeho rozhodnutí. Přitom o ústních jednáních konaných v rámci správního řízení je povinen správní orgán protokol sepsat (viz § 18 odst. 1 správního řádu). Takový nezákonný postup však bránil

žalobci v seznámení se se všemi podklady rozhodnutí. Alespoň za ně vydávané, neboť devítistránkové rozhodnutí Městského úřadu Dobruška ze dne 15. 12. 2009, č.j. MUD 5534/2009 KT/PS, je s výjimkou cca třech odstavců, popisujících funkcionalismus jako architektonickou doktrínu a postup, jakým se tento orgán k věci dostal a co pro věc udělal (viz vpředu), v podstatě doslovným přepisem rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové datovaného dnem 16. 3. 2009 a označeného značkou MMHK/031245/2009. Převzetí jeho odůvodnění v takovém rozsahu a v takových podrobnostech, nemůže vést k jinému závěru, než že ve věci fakticky rozhodl orgán veřejné správy, jehož pracovníci měli být z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, že uvedené rozhodnutí Městského úřadu Dobruška je jeho plagiátem. Nejen z hlediska skutkového stavu věci, ale i právního, a to včetně žalobcem namítané výše uložené pokuty.

S tou se ale ani jeden z uvedených prvostupňových správních orgánů řádným způsobem nevypořádal, když se omezil jen na obecná a tím nic neříkající konstatování o společenské nebezpečnosti, míře poškození památkových hodnot, o možnosti nápravy atd., včetně toho, že „žádné konkrétní návrhy na faktickou nápravu negativního stavu ze strany právnické osoby nezazněly.“ Takto formulované odůvodnění výše pokuty prvoinstančním správním orgánem ale znemožnilo žalobci náležitou ochranu v odvolacím řízení, přičemž žalovaný již tento nedostatek nemohl (přes zjevnou snahu) vzhledem k dvouinstančnosti správního řízení odstranit, aniž by žalobce nezkrátil o jednu instanci. Ani tak se však nevypořádal s požadavkem stanoveným v § 2 odst. 4 správního řádu na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neodůvodněné rozdíly, když žalovaný porovnával danou věc s případy staršími, vzniklými před novelou památkového zákona, které byly postižitelné maximálně pokutou ve výši 100.000,--Kč. Žalovaný to odůvodňoval tím, že do doby vydání žalovaného rozhodnutí neřešil jako odvolací orgán žádný případ v městské památkové zóně v Hradci Králové. Tomu krajský soud sice rozumí, ale o to více měla být dané záležitosti věnována pozornost, a to v součinnosti zejména se stavebním úřadem.

Realizace předmětných udržovacích prací totiž vyžadovala přivolení stavebního úřadu (viz § 104 odst. 2 písm. p) stavebního zákona), a byly-li již provedeny bez něho, dopadá na ně nejen jeho ustanovení § 129 odst. 1 písm. b), upravující řízení o odstranění staveb, jejich částí, ale i ustanovení § 180 a § 181. Teoreticky vzato by tak mohl stavební úřad žalobci nařídit odstranění plastových oken, jakož i uložit citelnou pokutu za nedovolenou údržbu. Při vědomí zásady rozumnosti je však zřejmé, že mezi těmito všemi prostředky je třeba hledat výstup, který naplní smysl a účel uvedených právních norem. A toho nelze dosáhnout jinak, než v součinnosti k tomu příslušných orgánů. Pokuta 1,471.000,--Kč by byla zjevně nepřiměřená, pokud by stavební úřad ještě nařídil žalobci odstranění provedených oken. Jinými slovy, nelze v případech, jako je tento, dojít k přiměřenosti pokuty podle památkového zákona, je-li o ní rozhodnuto dříve, než o osudu stavby rozhodne věcně příslušný stavební úřad. V projednávané věci přitom není ze spisu patrné, že by se vůbec stala předmětem posouzení stavebním úřadem, respektive že by odbor

památkové péče Magistrátu města Hradec Králové jej na svá zjištění upozornil. Dlužno přitom poznamenat, že nepovolená stavba zůstává nepovolenou do doby, než bude stavebním úřadem jako taková projednána, že se u ní instituty promlčení či nějaké prekluze, spojené s jejím projednáním, neuplatňují. Ostatně jak vnímat závěry z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, že užití plastových oken je v památkových zónách nepřijatelné atd., ve směru k výši pokuty, když příslušný stavební úřad ve věci nic nekoná, jakoby se ani o nic nedovoleného nejednalo.

Z výše uvedeného lze shrnout, že v důsledku chybného přístupu žalovaného k tvrzené podjatosti tajemnice Magistrátu města Hradec Králové rozhodoval ve věci Městský úřad Dobruška. Ten, ačkoliv měl být garantem objektivitu, rozhodl plně v intencích Magistrátu města Hradec Králové, když jeho dříve připravené rozhodnutí „opsal“. Pochybil přitom i ve způsobu vedení správního řízení, když si kabinetním způsobem opatřoval podklady pro rozhodnutí bez toho, aby o provedených úkonech sepisoval protokoly. Neodůvodnil rovněž výši uložené pokuty věci odpovídajícím způsobem. Žalovaný tyto nedostatky neodstranil. Z uvedených důvodů ale krajskému soudu nezbylo, než pro podstatné porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci a pro nezákonnost zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i prvoinstanční správní rozhodnutí, jež mu předcházelo.

V dalším řízení budou orgány veřejné správy vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.). Nejdříve však bude třeba v úrovni Magistrátu města Hradec Králové dořešit oznámení jeho tajemnice o jejím vyloučení z projednávání a rozhodování v dané věci. K tomu třeba obiter dictum poznamenat, že rozhodování o této otázce se musí dít výlučně na základě objektivního hlediska, že nelze vycházet jen ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou. V pouhém členství úřední osoby v daném bytovém družstvu by však krajský soud bez dalšího podjatost nespatořoval.

Žalobce měl ve věci úspěch, když žalované rozhodnutí bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobce spočívaly v náhradě soudního poplatku 2.000,- Kč, odměně advokáta za dva úkony právní služby při zastupování po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby soudu - § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ a § 9 odst.3 písm.f/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhradě jeho hotových výdajů za dva úkony po 300,-- Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Náhrada nákladů řízení bez daně z přidané hodnoty tak činí celkem 6.800,--Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku č. II tohoto rozsudku zástupci žalobce, neboť je advokátem (viz § 64 s.ř.s. a § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové. Pro tento případ by musel být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Hradci Králové dne 21. prosince 2010

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu